

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић

четвртак, 12. децембар 2019.

РЕЖИЈЕ, РАЗНИХ КОКАНА, НАД СРБИМА

Е, што ти ми имамо драматургија и театара над нама – ту је мртва трка у броју између страних и домаћих?! Такав избор, за надахнути и оплеменили душу, отворити очи, дозвати се памети и разаветити – хвала нечастивоме – одавно нисмо имали...

У овој нашој историји има таквих “представа” да се некад и време рачуна – пре, и после „њих“! Ми смо ти такви срећници да нам мајстори тих сцена, који праве тако дубоку разделину и тресу планету – на ноге, у сред куће, дођу?! Тако смо, хтели не хтели, били и јесмо, саставни део актуелних светских трендова! То наше креативно богатство – хвала нечастивоме – не завршава се само са страном драматургијом и режијом! Имамо ми и домаћих „генијалаца“?! Они баш и нису нешто рођени за добацит у висину, али зато на микро плану, кад им се примакнете – заудара им и извориште и траг!

Што се тиче броја „режија“ – светских и домаћих – мртва је трка!

Али, ево, да се прво у'ватим једне из реда ових светских.

Од када је (на локалном нивоу) на светом српском КосМету – „сјашио Мурта, а узјашио Курти“ – нема врдања! Работа је увела своја правила и преки суд за прекршиоце – за шта се и бори преко 20 година?! Има ту и правила која су западњаци установили, искористили и одбацили, али – пошто „Косова“ на њима дише – тек су она за строго поштовање?!

Једно од таквих – које за шиптарске окупаторе српске свете земље представља оба плућна крила – јесте и “случај Рачак“?! Зато су они Ивана Годосијевића, бившег министра из редова српске заједнице за управу и локалну самоуправу и једног од 10 Срба посланика са Српске листе, изабраних на последњим изборима – и осудили на две године затвора, јер је на неком скупу у Звечану пролетос рекао да је Рачак конструисана лаж, која је 1999. послужила као повод за НАТО-агресију на ондашњу СРЈ.

Годосијевића је тадашњи премијер Рамуш Харадинај одмах избацио из владе због „говора мржње и вређања жртава Рачка“?! Подвргнули су га истрази, подигли оптужницу и на оптуженичку клупу сели 2. децембра пред шиптарским судијом Мусом Коњелијем, а већ 5. – Муса му је пукао пресуду! Е, то се зове експедитивно суђење?! Изем ти ја све преке војне судове при овим „редовним“ шиптарским над Србима!!!

Режија звана Рачак – након што им је послужила као “доказ хуманитарне катастрофе” над Шиптарима, покренула НАТО-машинерију и уздрмала свет – као фарса је – избачена, чак, и из свих оптужница пред Хашким трибуналом!

Тај театар састојао се у томе што су УЧК-терористе, погинуле у организованоме удару на легалне полицијске снаге државе Србије у селу Рачак, покупили, извукли из УЧК-униформи, пресвукли у цивиле, поређали у јаругу, довели камере и тадашњег шефа верификационе мисије ОЕБС-а за КосМет Вилијама Вокера, који се ту пренерази српским

злочином над невиним шиптарским – цивилима?! Ту ти се овај амерички шпијун, нежних осећања, који је, иначе, заједно са Медлин Олбрајт и Ричардом Холбруком наоружавао и обучавао Шиптаре – толико растужио и расрдио – да му је још само остало – по сценарију – да махне руком НАТО-у да крене?!

Једна од грешака која им се поткрала у режији Рачка је – ни капи крви није било испод тела погинулих терориста, који су, баш ето ту, доведени и убијени?! А тек цивилна одећа тих „цивила“ – скоро неокрзнута! А и тамо где јесу – ни једна рупа на фришкој одећи – не одговара прострелним ранама испод ње?!

Овде и није битан аматеризам представе за њене креаторе. Она је, под громогласним аплаузима Запада, своју улогу – на „бис“ више пута – успешно одиграла?! Али зато на „Косова“ – мора да се игра?! Њима је Рачак – темељ доказа – да су они жртве! Ако им се Рачак извуче испод ногу – руши се као кула од карата – „Косова“ сазидана на темељима Рачка?! И није ту крај?! То је темељ и велике Албаније – сад или никад?! А сви су изгледи да ће пре бити – сад!

Скоро више и да нема заставе, коју су западњачки пријатељи доделили тој такозваној држави! Куртијева леђа искључиво албанска застава краси?!

У Тирани 2. децембра потписан је и споразум о сједињавању електродистрибутивног система Албаније и „Косова“ у јединствени систем и то – уз знање Европске мреже оператора?! Велика Албанија – увезана под „високим напоном“ – расте ли расте?!

Седмога децембра, из сред Берлина са скупа „Балкански дијалози“, Курти је запретио Србији условима за наставак дијалога?! Ова громада неће више за преговарачким столом да види председника Србије Вучића, о „Косова“ територији нема разговора и нема разговора о мапама?! Ове три своје жеље скресао нам је пред будним оком присутних утицајних дипломата Америке и ЕУропе?! Е, вала, нека си ти нама загрмео са постављеним условима и из вољенога нам Берлина! Није он тек тако одабран! Доста је и било са истицањем само Беле куће, а Берлин – ништа мање заслужан!

Иначе, Куртија – тог узора модерних стремљења – одавно су препознали „независни“ новинари и борци за демократију у Србији! Они су га још 1997. године одликовали Наградом за слободу и толеранцију – јер је протествовао против неслободног режима мрскога Милошевића?! У мраку Милошевићеве неслободе – Курти је био светионик спаса – напредне Србије?!

Просто ме је сад срамота, како то тада не приметих – па да се и ја у те „напредне“ упишем?! За мене је Курти и тада – како и доликује „симболу ратнохушкачког новинарства, непрофесионалцу, Милошевићевој машинерији зла и бруци новинарске професије“, како су ме и етикетирали „независни“ – био само један од оних, у смени генерација, окупаторских шиптарских вођа!

Гледајући га данас, морам признати – „независни“ су имали боље око – за Куртијеве особине „вредне“ одликовања?! Како он само одлучно корача?! Па још тај озбиљан израз лица, без гримасе и забачене руке уназад, које прате чврст ход којим гази земљу светога КосМета?! Тек сад видим зашто је он, одавно, побрао толике симпатије демократске, грађанске Србије, која је над њим – мучеником под Милошевићевом диктатуром – лила сузе?! Ма, Броз је, бре – при вама „независнима“ – био мила мајка за Србе?!

Згађена над овом актуелношћу и дубоким јој трагом уназад – решим ја да оплеменим своју просту душу једним одласком у позориште – и прближим се тим светионцима у храму културе – лишеним лицемерја, хохштаплераја, политиканства, болесног аутошовинизма, безочности и неправде у затирању истине лажима!

За око ми запе представа „На Дрини ћуприја“. Проверено дело – нема промашаја! А читало се давно. Још у гимназији. Доста се и позаборављало. Права шанса и да се подсети и надахне... Још 2016. на 55. годишњицу доделе Нобелове награде Иви Андрићу за истоимено дело, на сцени Српског народног позоришта у Новом Саду, постављена је у режији и адаптацији Кокана Младеновића – и на Стеријиним позорју овенчана наградом критике, наградом стручног жирија, наградом публике... – и то све једногласно!!!

Пуна сала. Сценом доминирају литице које оивичавају Дрину – и буквално представљену, у виду преплављене сцене напуњене водом. Гради се и разграђује мост, глумци газе Дрину, мокри до голе коже, а Бога ми, и први ред гледалаца – видно пошкропљен! Теку векови један за другим, смењује се правда и неправда, окупатори и поробљена раја, целати и невинне жртве...

Андрић свој роман почиње причом о данку у крви, када Турци у 16. веку отимају и одводе српског дечака из села Соколовићи, недалеко од Вишеграда, који је касније као Мехмед-паша Соколовић градио на Дрини ћуприју – а завршава се догађајима с почетка Првог светског рата.

Е, ту где је крај одредио Андрић – Кокан је одлучио да допуни нобеловца и – под фирмом Андрићевог имена и дела – потури своју „истину“?! Растеже роман до распада Југославије и ратова '90-их, како би, у том петовековном трагању – он – уместо Андрића – коначно пресудио ко је жртва, а ко злочинац?!

У припреми завршне сцене, на литицама изнад Дрине, један од актера, овлаш исписује, једва видљиве, године битних догађаја кроз које роман тече – а 1992. годину (које код Андрића нити је било, нити је могло бити) подебљава, увећава, заокружује, урамљује, потцртава... На сцену улазе два Србина у маскирној униформи. Док један на мегафону проглашава стварање Републике Српске, други терористи не српску рају, терајући је да пева „Вишеграде граде...“! Када им је досадило иживљавање, њих двојица су – све до једног – поклали?! А ту сцену клања – приказао је на исти начин, како нам је, пре тога – у кратком осврту – показао да то раде усташе, које су – ту и тамо понекога – заклале?! Да представом „не окрзну“ усташе – не би сконтали да су усташе – мила мајка при Србима у ратовима '90-тих !!! Тако се, након два и по сата – ова политичка пропаганда – завршава?!

И – за 4 године извођења – још се нико не нађе, ако не да заштити истину о страдању српскога народа, оно барем да устане у одбрану нобеловца Андрића да му разни „кокани“ не дописују, преправљају, злоупотребљавају и скрнавe дело?! Не знам за друге, али ја ево – опет – нисам имала ни желудац ни морално право да – као сведок о збивањима у ратовима '90-тих – прећутим ову огавну бестијалност!!!

Сад ја чекам и следећи „уметнички“ печат – некога из реда српских „кокана“ – који ће на позоришним даскама кроз шиптарску невину проливену крв ваљати глумце, како би што упечатљивије – „уметничким“ изразом – показао сву монструозност злочиначких српских окупатора над безгрешним шиптарским анђелима – староседеоцима и утемељивачима њиховога светога КосМета?!

Једва чекам да и та тема заблистата позориштима Србије – па да се и ја културно уздигнем и опленим своју ретроградну, навијачку и ратнохушкачку душу – пред овим независним колосима истинољубља!